

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 111.

Anden Sæssion.

35te Møde.

Lovetagen den 23de November.

(Fortsat).

Indenrigsministeren (fortsat): Nu kunde man vel ved Loven have givet en Autoritet Bemyndigelse til at anvise disse Udgifter paa Amtstuekasen, men dette er ikke skeet; her staaer kun, at Balmændene uden videre kunne melde sig paa Amtstuen med deres Regninger, attesterede af vedkommende Communalbestyrelser, og forlange Beløbet anvist; men dette er ikke nogen almindelig Fremgangsmaade, og jeg troer heller ikke, at det er en rigtig Maade at gaae frem paa med det Offentliges Midler. Jeg antager, at, hvis disse Udgifter skulde udredes af Statskassen, da maatte der paa Finantsloven opføres en Sum, hvoraf de kunde afholdes, og man maatte da henvende sig til vedkommende Ministerium, der derefter maatte anvise Udgifterne til Udbetaling paa de respective Amtstuer. Om man nu ogsaa antager, at Communalbestyrelserne ville behørigt revidere vedkommende Balmænds Regninger, saa er det jo dog en Underlighed, at Balmændstyrelsens Formand skulde kunne uden videre anvise Beløbet for sit eget Vedkommende, rigtignok for Udgifter, han allerede forskudsvis har afholdt, men dette kan jo gøres med forffhellig Deconomie; nogle Formænd kunne bruge meget Lidet, andre noget Mere; og der vilde derfor formeentlig være særlig Anledning til at lade Formændenes Regninger gaae ind til vedkommende Ministerium og anvises af dette, istedetfor at lade Formændene kunne requirere til sig selv paa Amtstuerne. Jeg finder saaledes væsentlige Betæneligheder med Hensyn til Forslagets § 2 i den Form, hvori det nu foreligger.

F. N. Hansen: Mod den første § af

dette Udkast, saaledes som dette nu foreligger for os, har jeg ikke nogen væsentlig Indvending, men derimod med Hensyn til den 2den §. Naar jeg betragter denne §, og sætter den i Forbindelse med den Lov, som foreligger om Forandring i Balmene med Hensyn til Samsø, saa kan jeg ikke nægte, at der hos mig opstaaer et Slags Betænelighed, naar jeg saaledes seer, at der samtidigen røres og roffkes ved to temmelig vigtige Punkter i vor Balmlov, og jeg kan ikke aldeles holde mig fri for den Frygt, at, naar man begynder at roffe saa stærkt ved Balmloven, dette da ogsaa kunde have en skadelig Indflydelse paa selve Grundloven, som staaer i nær Forbindelse dermed. Jeg veed jo nok, at, naar der er væsentlige og betydelige Mangler ved en Lov, saa er man nødt til at rette disse, og var der saadanne væsentlige Mangler ved Balmloven, saa blev man ogsaa nødt til at rette dem. Men navnlig troer jeg, at man maa være vaersom med at rette i en ny Lov. Naar først en Lov bliver gammel, saa kan man rette ved den uden saa stor Bekymring; thi da er det ikke saa meget selve Loven, man søger at forandre, men det er snarere de forandrede Forhold, som have bragt os til at lempe Loven efter dem; men naar man derimod retter ved en ny Lov, saa kommer man derved til ligesom at tilstaae, at den har været daarligen tilfkaarret fra Begyndelsen af, da Forholdene jo ikke, siden den er givet, ere væsentligt forandrede, og man undergraver saaledes selve Loven. Det er saaledes ikke uden en vis Bekymring, at jeg seer her to Rettelsesforslag at indkomme i denne Sæssion med Hensyn til Balmloven.

Og navnlig med Hensyn til denne § 2 er det min Anskuelse, at der ikke er nogen særlig Grund, hvorfor man skulde antage Forslaget om, at Reiseomkostningerne for Balmene